

VILA *v Itálii*

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Čerstvý mořský vánek, půvabná zákoutí a jiskřivé pohledy

Michaelu Dohertymu
(alias obchodnímu řediteli z ostrova Man)
a jeho půvabné ženě Kate.
Ať je váš život plný slunce a lásky.

JULIE CAPLINOVÁ

VILA
v Itálii

PŘELOŽILA MICHAELA MARTINOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd. under the title A VILLA WITH A VIEW
Julie Caplin © 2024

Translated under the licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author
of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Michaela Martinová, 2024
Cover Illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2024

ISBN 978-80-247-1102-7

Kapitola 1

Říká se, že špatné věci přicházejí po třech. Počínaje dneškem se však Lia Bathurstová oficiálně dostala na číslo pět. Znovu stiskla tlačítko interkomu vestavěného do hrubé kamenné zdi.

Podruhé se z reproduktorů ozval zdánlivě nikomu nepatřící hlas: „Toto je soukromá rezidence. Musíte odejít.“

Hlasivky se jí stáhly zoufalstvím. „Prosím, chtěla bych jen mluvit se signorem Salvatorem. Zabere to jenom chvílku, slibuju.“ Stačilo, když mu poví, že ji posílá Mary Bathurstová, rodným jménem Hardingová, a byla si jistá, že ji přijme. Musel. Přijela za ním koneckonců až do Itálie.

„Pokud si přejete mluvit se signorem Salvatorem, měla byste si domluvit schůzku s jeho manažerem, signorem Knightem.“ Interkom se odmlčel s definitivností, která naznačovala, že pokud Lia zazvoní znovu, tentokrát už to nikdo nezvedne.

Zatraceně. Sesunula se ke zdi a rukou si otřela zpoceně čelo. Už v Londýně se ukázalo, že k až příliš pohlednému panu Knightovi by se lépe hodilo jméno pan Budižkničemu, což byl taky důvod, proč nyní stála na prahu malebné růžové vily Ernesta Salvatora.

Co teď? V třicetistupňovém vedru se hodinu pěšky plahočila po silnici klikatící se víc než čára na zmijím hřbetě, aby se sem dostala. Lýtka ji bolela, prsty na nohou měla sedřené do krve a hrdlo vyprahlejší než Údolí smrti. Rozumný člověk by se

možná vydal na cestu s lahví vody, ale když se dívala do Google Maps, vila Mimosa jí nepřípadala moc daleko. Technicky vzato nebyla – pokud jste byli vrána. Nepočítala však s tím, že asfaltový pás vinoucí se po úbočí pobřeží Amalfi bude stoupat pod tak strmým úhlem.

S dalším povzdechem si prohlédla kamennou zeď, která, jak tušila, obklopovala značně rozlehlý pozemek. Bylo bláhové očekávat něco jiného. Letní sídlo Ernesta Salvatora muselo mít přísnou ostrahu. Pokud ho na internetu byla schopná vystopovat ona, jeho početní obdivovatelé nepochybně dokázali totéž. Zeď, nahoře zakončená žiletkovým drátem, se táhla podél prašné cesty do dálky. Na druhé straně pozemku zahlédla strmé skalní výběžky, které by těžko zdolával i kamzík. Lia pochybovala, že by na tu zeď dokázala vylézt, i kdyby na ní nebyl ten odstrašující ostnatý drát. Rozhodně ne v žabkách, což se ukázalo jako další naprosto nepraktické rozhodnutí.

Došly jí všechny nápady.

Přijet do Itálie jí připadalo jako dobrý plán, dokud nevstoupila do zchátralého ateliéru svého kamaráda Luky, do něhož škvírami ve střeše pronikalo sluneční světlo, a nespatriła rozvrzanou rozkládací pohovku, na níž měla příštích několik týdnů spát, a mizerný kamrlík, který měl představovat kuchyni. Co se týče koupelny, nechtěla ani pomyslet na to, kdy naposledy viděla něco, co by alespoň vzdáleně připomínalo čisticí prostředek. Pravděpodobně ne posledních deset let.

Hrozilo, že ji přemůže nezvyklá sebelítost. Jak se mohlo všechno tak najednou pokazit? Před dvěma týdny touhle dobou byl život báječný. Pak jako by se naráz všechno zhroutilo, jako když padají kostky domina. S povzdechem se sehnula, aby si promnula bolavé místo mezi prsty a bílý puchýř, který jí vyrazil

na pravé noze. Byla to její vlastní pitomá chyba, neměla být tak zbrklá. A tady nahoře navíc neměla vůbec žádný telefonní signál, aby si mohla zavolat Uber.

Kulhavým krokem vyrazila po silnici, ale po pár set metrech musela zastavit. Klekla si na koleno a kolem palce u nohy si omotala poněkud zmuchlaný kapesník, který vyhrabala ze dna své plátěné tašky, aby se pokusila zmírnit tření. Čekala ji dlouhá a pomalá cesta domů v žáru poledního slunce, které ji nejspíš uškvaří zaživa. Kolem ní se prohnal otlučený fiat, jehož řidič projel zatáčku na dvou kolech stylem Lewise Hamiltona a rozmetal jí šterk kolem kotníků. Výstřel plynů z výfuku rozvířil prach, až se rozkašlala a začala prskat. Zahlédla řidiče a na krátký okamžik ji napadlo, že ho už někde viděla. Srdce se jí sevřelo nečekaným, nesmírně nepříjemným pocitem, když si vybavila ty jasně modré oči, ale pak si řekla, že se jí to jen zdá. S pomyslením, že musí vypadat hrozně, si otřela obličej, narovнала se a sledovala, jak si to k ní bzučí bleděmodrá vespa. Byla tak roztomilá a tak typicky italská, že i když jí nebylo zrovna do zpěvu, při tom pohledu jí ústa zvlnil úsměv. Skútr zpomalil a k jejímu překvapení zastavil. Řidič položil nohy po obou stranách na zem, sundal si helmu, a odhalil tak kštici plavých kudrlin. Až na ten veselý úsměv ve tváři připomínal andělského cherubína.

„*Parla inglese?*“ zeptala se s nadějí v hlase.

„Jasně.“ K její úlevě měl anglický přízvuk, i když by ji to nemělo překvapovat. S tou hřívou světlých vlasů rozhodně nevypadal jako Ital. „Vypadáte jako dáma v nesnázích. Můžu vám nějak pomoci?“ Zářivě se na ni usmál.

„Snažím se vrátit do Positana. Nevíte, jestli tudy jezdí autobus? Nebo jak bych mohla sehnat taxík?“ Mávla telefonem. „Není tady signál.“

„Kam máte namířeno?“ zeptal se.

„Kamkoli na pobřeží.“

Hbitě sklopil stojánek, seskočil ze skútru, otevřel úložný prostor za sedadlem, vytáhl přílbu, podržel ji před sebou a hluboce se uklonil. „Váš vůz čeká.“

Zasmála se.

„Myslím to vážně. Vždycky jsem chtěl zachránit dámu v ne-snázích.“ Ve tvářích se mu objevily dolíčky, cherubína vystřídal nezbedný sborista. „Tady máte. Stejně mám namířeno na pláž, takže vás klidně můžu svézt.“

„To by bylo skvělé,“ opáčila Lia. „Moc vám děkuju.“

„Žádný problém,“ pokrčil rameny. „Jedu tím směrem.“ Pozoroval ji, jak si pod bradou zapíná řemínek.

„Mimochodem, já jsem Leonardo, pro kamarády Leo.“

„A já Lia.“

„Těší mě, Lio.“

„Mě ještě víc. Děkuju za svezení.“

„Ještě jsi neviděla, jak řídím.“ V tmavých očích mu zlomyslně zajiskřilo. Všechno na něm jako by bylo zlaté a slunečné.

„Je to tak zlé?“

„Hrozný, ale ještě jsem nikoho nezabil,“ prohlásil rozjařeně. „Ale tady kolem jezdí všichni dost svérázně. S vespou moc škody nenapácháš.“

„Je moc pěkná,“ poznamenala Lia a znovu obdivovala její barvu.

„Já vím.“ Mrkl na ni. „Holky ji zbožňují. Můj brácha říká, že je to urážka mužnosti, ale v tomhle směru je strašně staromódní. A přitom nemá ani zdaleka tolik známostí jako já. Tak kdo má pravdu?“

Liu napadlo, že třeba jen není tak hezký jako Leonardo,

z něhož vyzářoval bezstarostný šarm a šťastné sebevědomí. Byl jedním z těch lidí, kteří vás dokážou rozesmát na počkání.

„Tak šup, naskoč si.“

„Ještě jednou děkuju, je to od tebe opravdu milé.“

„Já vím, ale nestojí to za řeč. Můžeš nám koupit zmrzlinu.“

„Jakou?“ zeptala se s mírným pousmáním. Byl opravdu okouzlující.

„Znám po cestě jednu krásnou malou zmrzlinárnu. Myslím, že je to přesně to, co potřebuješ.“

„A jak jsi na to přišel?“ podivila se.

„Protože každý potřebuje zmrzlinu a ty ses tvářila, jako by ses chtěla vrhnout z útesu. Upřímně řečeno, na něco takového je dneska až moc hezky, a navíc by z toho byl příšerný nepořádek. Pojď, dáme si zmrzku a kafe a ty mi přitom můžeš o všem povyprávět.“

„Teď už i kafe?“

„A proč ne?“ Jeho úsměv se rozšířil.

Vést hovor ze zadní části skútru bylo obtížné, a tak se Leonardo spokojil s jejím mlčením, zatímco se stehny přidržovala vespy a rukama svírala držadlo na zavazadlo. Přišlo jí příliš osobní objímat kolem pasu úplně cizího člověka, bez ohledu na to, jak moc se podobal roztomilému štěněti. Snažila se vychutnávat si okolní scenerii. Při namáhavém stoupaní do kopce nedocenila krásu a dramatičnost skalnatých vrcholků, které se tyčily všude kolem a na jejichž svazích se krčily malé domky. Stavení byla vmáčknutá na každou rovnou plochu a jejich střechy pokryté terakotovými taškami se táhly krajinou jako vrstvy ve skále. Celá strana údolí jí připomínala propracovaný svatební dort se stovkami pater.

Z té výšky nad městem viděla přímo na záliv a obrovský

půlměsíc tmavého moře proti zářivě modré obloze. Při pohledu na slunce třpytící se na hřebenech vln jí srdce zaplesalo radostí a trochu se zastyděla. Takový krásný den. Měla by být vděčná, že je tady. Ne každý mohl trávit léto v Itálii nebo mít ubytování prakticky zadarmo – i když to nebyl zrovna pěťihvězdičkový hotel.

Rozhodla se zaměřit na pozitivní věci a soustředit se na to, co je tady a teď. Leonardo řídil typicky po italsku, proplétal se provozem, svižně objížděl auta, která vypadala spíš opuštěná než zaparkovaná, jen stěží míjel boční zrcátka a sem tam i dveře od auta, když se nečekaně otevřely. Ačkoli ostatní vozidla v úzkých uličkách zpomalila na šnečí rychlost, Leonardo udržoval konstantní tempo, prudce řezal zatačky a měnil směr tak často, že Lia brzo ztratila ponětí o tom, kde je moře. Skrývaly ho neuspořádané řady budov kopírující obrysy strmého svahu.

Když Leonardo prudce zabrzdil a strhl skútr na chodník před zmrzlinárnou, málem spadla.

„Jsme tady,“ oznámil jí, sundal si helmu a položil nohy na zem, aby udržel skútr v rovnováze, než Lia sesedne. „Dám si *stracciatella*. Dva kopečky. S čokoládovou polevou a oříšky.“

„*Per favore?*“ ohradila se Lia, kterou od malička vedli ke slušnému chování, a tak ji poněkud vyvedla z míry jeho bezstarostná domněnka, že je v pořádku objednávat si něco navíc, když platí někdo jiný. Nebo to snad byl jen velmi britský přístup?

Na tváři se mu znovu objevil ten andělský úsměv. „Ano, prosím. Pojd.“

Jakmile odstoupila od skútru, přehodil si helmu přes ruku a vedl ji do obchodu.

Pomalejším krokem vyrazila za ním. Okamžitě ji ovanul chladnější vzduch a do nosu ji udeřila lahodná vůně vanilky

a čokolády. Po celé délce obchodu se táhla prosklená chladicí vitrína plná hlubokých vaniček s různými příchutěmi zmrzliny, krásně natočené do krémových špiček, i když v mnohých z nich zely početné krátery svědčící o jejich oblíbenosti. Popisky byly vyvedeny úhlednou kurzívou v angličtině, němčině a italštině: *Jahodové slunce*, *Citronové potěšení*, *Čoko čokoláda*, *Madagaskarská vanilka*, *Luxusní stracciatella*, *Nutelové nebe*. Lie se sbíhaly sliny.

„Ciao, Gino,“ pozdravil Leonardo tmavovlasou dívku za pultem, vychrlil na ni záplavu italských slov a divoce přitom gestikuloval rukama. Lia si všimla, že je v neustálém pohybu, při řeči kýval hlavou a podupával nohou, zatímco ukazoval na vanilkovou zmrzlinu s hoblinkami tmavé čokolády, kterou si vybral.

„Co si dáš ty, Lio?“ zeptal se. „Čokoládová je moc dobrá a jahodová taky. Gino, tohle je Lia, je ve městě nová.“

„Ahoj,“ pozdravila ji Gina.

„Co bys mi doporučil?“ obrátila se k němu, trochu bezradná z přemíry výběru. Všechny zmrzliny vypadaly lákavě a ona si uvědomila, že od snídaně, ke které si dala vařené vajíčko, nic nejedla. Musela Lukovi přičíst k dobru, že jí doma nechal alespoň základní zásoby.

„*Stracciatellu*,“ odpověděl pohotově Leonardo. „Říkal jsem ti, že je nejlepší.“

Gina se zasmála. „Nikdy žádnou jinou nevyzkoušel. Co kdybys zkusila *Nutelové nebe*? Je to čokoládová s lískovými oříšky. Moje oblíbená. Ale všechny jsou dobré. Vyrábí je můj táta tady vzadu,“ prozradila jí a ukázala na dvoukřídlé dveře vedoucí do zadní části obchodu.

„*Stracciatella* je nejlepší,“ zamumlal Leonardo znovu a doromyslně zakoulel očima.

„Zkusím čokoládovou s lískovými oříšky,“ rozhodla se Lia řídit se Gininou radou, odhodlaná nepodlehnout Leonardovu tichému naléhání. Navíc nebyla žádný velký milovník zmrzliny. Zmrzlina je prostě zmrzlina. Nic víc, nic míň.

Jakmile však poprvé ochutnala z přetékačího kornoutu, který jí Gina podala, okamžitě změnila názor.

„Panebože, to je dobrota,“ zašeptala.

„Co jsem říkal,“ utrousil Leo a sám si pořádně lízl. „Díky, Gino.“

Vyšli na malou nakloněnou terasu přiléhající k chodníku přímo před obchodem, která byla ozdobená úzkými truhlíky se zářivě červenými muškáty, jejichž jasná barva ostře kontrastovala s bíle natřenými prkny. Bylo tam místo jen pro pár pěkných bílých stolků a židlí s opěradly ve tvaru srdce.

„Hmm, je vážně báječná,“ povzdychla si Lia, když se jí po jazyku rozlila bohatá chuť čokolády. Nejspíš to byla ta nejlepší zmrzlina, jakou kdy ochutnala, i když jak by ne, když seděla pod zářivou slunečnou oblohou v Itálii, s pohledným společníkem k tomu.

„Co jsem říkal,“ zopakoval Lenardo. „Ale příště bys měla zkusit *stracciatellu*.“

„Řekl ti už někdo, že jsi jak osina v zadku?“ škádlila ho.

„Ne,“ odpověděl nonšalantně. „Jen vím, co mám rád.“

Zasmála se. Byl velmi příjemný společník a – uvědomila si – první člověk, se kterým po několika dnech pořádně promluvila.

„Takže tady bydlíš?“ zeptala se.

„Jen přes léto. Moje rodina tu má dům, jezdíme sem každý rok. Ale není to žádná oběť. Positano je nejkrásnější město na pobřeží Amalfi.“ Odmlčel se, uličnický se zazubil a dodal: „Teda hned po Minori, Ravellu, Amalfi, Cetaře a Furore, abych jich zmínil aspoň pár. Už jsi některá viděla?“

„Ještě ne. Přijela jsem teprve před dvěma dny.“ Byla ráda, že se neztratila v Positanu. „Pořád se tu snažím zorientovat. Připadám si trochu jako v bludišti.“ Strmé úbočí kopce bylo protkáno úzkými uličkami, které se v pravidelných intervalech kroutily a stáčely a hemžily se butiky a malými obchůdky, z nichž se řinulo zboží až na ulici.

„Ale líbí se ti tady?“ ujišťoval se.

„To si piš.“ Věnovala mu zářivý úsměv.

„Přijela jsi na dovolenou?“

„Ne tak docela.“ Lia usoudila, že zatím bude nejlepší nakládat s pravdou obezřetně. Měla podezření, že místní obyvatelé by se mohli vůči svým slavným osobnostem chovat poněkud ochrannářsky. „Jsem umělkyně. Na pár měsíců jsem si půjčila ateliér jednoho přítele.“

„Umělkyně? Nevypadáš jako umělkyně.“ Naklonil hlavu ke straně. „Na to, abys hladověla někde v podkroví, jsi až moc hezká.“

„A jak podle tebe vypadá umělkyně?“ opáčila Lia se smíchem.

„Nevím,“ připustil Leonardo a v koutcích očí se mu objevily vějířky vrásek. „Je hladová a vyhublá? A možná celá umazaná od barvy. Ty máš moc pěkné šaty.“

Lia si uhladila látku světle šalvějového odstínu a prsty nahnatala jemnou výšivku, nad níž strávila celou věčnost. Byly to jedny z jejích nejoblíbenějších. „Děkuju,“ řekla a usoudila, že ho nejspíš nebude zajímat, že si je ušila sama.

„Jak dlouho tady hodláš tvořit?“

Lia si povzdechla a svésila koutky. „Dobrá otázka.“ Sklesle pomyslela na vypůjčený ateliér, který jí poskytoval jen velmi základní pohodlí. Alespoň tam ale byla spousta vybavení, které potřebovala, a prostor pro práci.